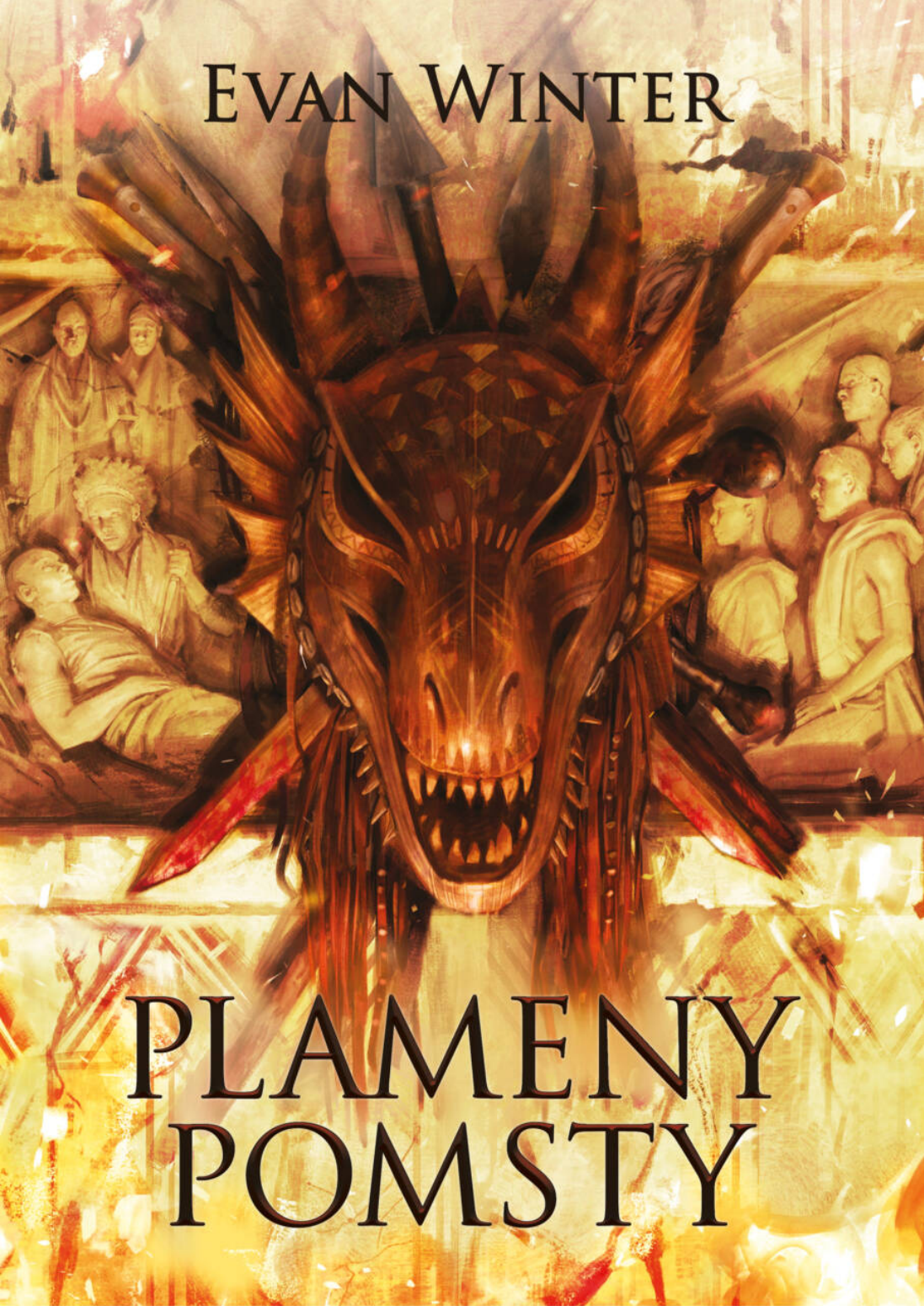

EVAN WINTER

PLAMENY
POMSTY

EVAN WINTER
PLAMENY POMSTY

EVAN WINTER

PLAMENY
POMSTY

ŽÁR – KNIHA DRUHÁ

PŘEKLAD MILAN POHL

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

© Argo, 2022

Copyright © 2020 by Evan Winter

Translation © Milan Pohl, 2022

Cover Art © 2020 by Karla Ortiz

Map © 2019 by Tim Paul

ISBN 978-80-257-3860-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-3927-3 (e-kniha)

Tato kniha je věnována Nevillu Leopoldu Winterovi.

Tichý, klidný a neuvěřitelně pracovitý Neville se rád smál a uměl se usmívat, až se mu dělaly vrásky kolem očí. Byl to můj otec a zemřel v době, kdy jsem psal Plameny pomsty.

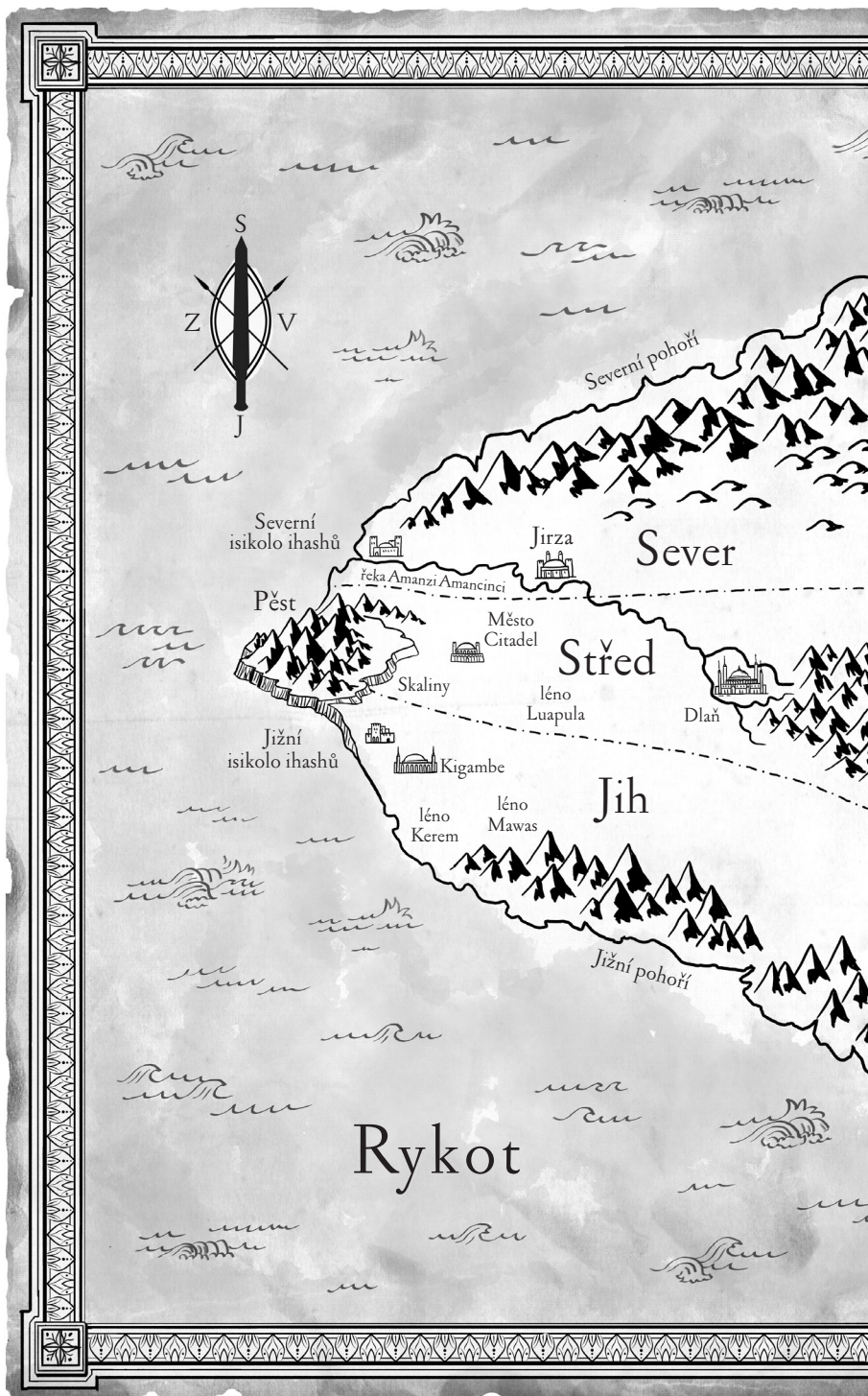
Téměř padesát let byl manželem jedné z nejbáječnějších žen na světě. Svou profesní dráhu zahájil jako inženýr chemie a zakončil jako středoškolský učitel. Studentům se plně věnoval, během týdne neúnavně pracoval a víkend co víkend vedl soukromé kurzy, aby změnil k lepšímu tolik životů, kolik jen mohl.

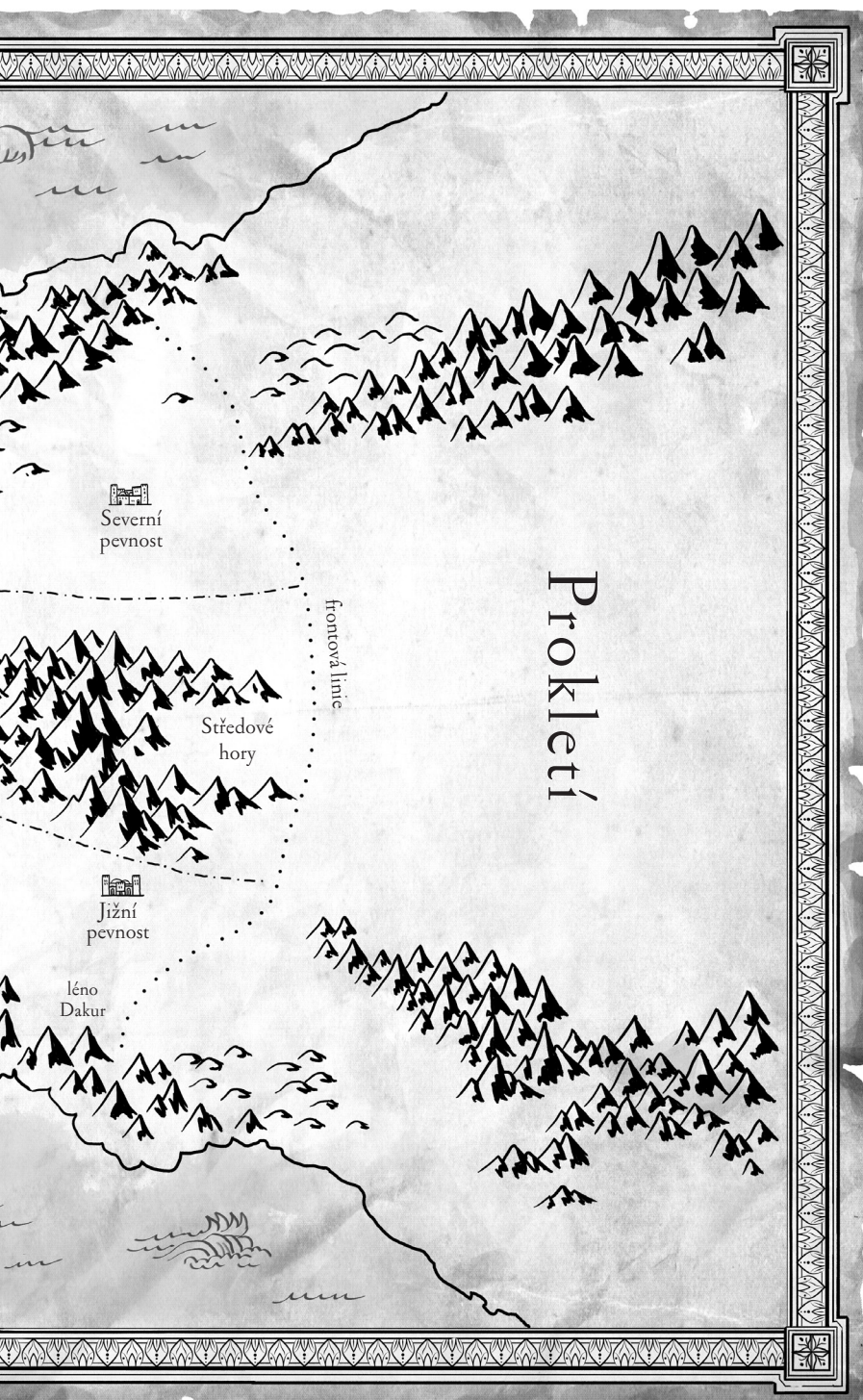
V mém případě se mu to rozhodně povedlo.

„Jednou z nejdůležitějších věcí v životě je dotáhnout do konce to, do čeho se pustíš,“ řekl mi krátce předtím, než jsem začal brát psaní vážně. Nikdy jindy mi neradil a jediná rada, kterou mi udělal, byla překvapivě jednoduchá. Přesto ve mně zůstala. Ve dnech, kdy se mi psalo nejhůř, kdy se můj příběh tvrdošíjně vzpíral tomu, abych jej odvyprávěl, mě slova mého otce udržovala v chodu.

Ze síly, kterou mi dal, už vzešly dvě knihy, ale ani s ní se mi tento román nepsal snadno. Tato série se zabývá vztahy mezi otci a syny do takové míry, že sednout si a pokračovat ve vyprávění často znamenalo čelit skutečnosti, že můj otec už nežije, a jeho ztráta ve mně už tak zanechala obrovskou díru. Když si ale připomenu, že můj otec tu pro mě byl, že mě vychovával a učil, dožil se mé svatby, poznal mého vlastního syna, ta vzpomínka mi pomáhá postupovat vpřed. Byl tu pro mě všemi myslitelnými způsoby a já vím, že to se nepoštěstí každému. Pokud je tato bolest daní za to, že jsem měl takového otce a těšil se jeho lásce, pak ji rád zaplatím.

*Tato kniha je věnována Nevillu Leopoldu Winterovi,
kterému jsem nikdy nepřestal říkat tati.*

KAPITOLA PRVNÍ

JABARI ONAI

„Zemře?“

Ten hlas ho probudil, znovu jej uvrhl do kruté trýzně. Jabari Onai věděl, že leží na nemocničním lůžku v Paláci Ochránců ve Městě Citadel a že jeho tělo sežehl dračí oheň, netušil ovšem, proč ho Bohyně drží naživu v takových mukách.

Pokusil se otevřít oči a po tváři se mu v několika spalujících vlnách přehnala bolest. Oční víčka se mu spekla, takže mu nezbývalo než vyhlížet na svět jakoby zpoza vysoké trávy.

Chtěl promluvit, úpěnlivě prosit Taua nebo sáhovské kněžky a kněze, aby to utrpení ukončili, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku. Hrdlo měl tak popálené, že to prostě nezvládl.

„Nebudu tvrdit, že zemře,“ zaslechl Jabari ženský hlas, „ale stejně tak nemohu zaručit, že bude žít.“

Žena se přesunula k patě jeho lůžka. Mezírkami mezi popálenými víčky zahlédl, jak stojí vedle Taua. Byla to kněžka sáhovského medicínského řádu.

„Zatím přežil jen díky tomu, že je šlechtic,“ pokračovala. „Jejich těla vydrží víc a hojí se rychleji než ta naše, ale újma, kterou utrpěl... Je zázrak, že ještě dýchá.“

„Je to bojovník,“ řekl Tau. „Vždycky to byl bojovník, a pokud mu dáte alespoň malou šanci, bude v boji pokračovat a vynasnaží se v něm zvítězit.“

„Nevzdáme se...,“ slíbila.

Jabari zaslechl, jak si někdo přitáhl po podlaze židli a s vrznutím se na ni posadil.

„Jsem tady, Jabari. To jsem já – Tau – a jsem u tebe.“

„Neslyší tě,“ řekla kněžka. „Ta bolest... Dali jsme mu byliny, které mu pomáhají odpočívat. Bez nich by nebyla k vydržení.“

„Ruším ho tím, že jsem tady?“ zeptal se Tau.

„Ne,“ odvětila. „Mít u sebe někoho v takové... takové chvíli je veliké štěstí, jaké nemá zdaleka každý.“

Jabari zaslechl kroky. Kněžka odcházela, a když zvuky jejích bot klapajících na podlaze utichly, Tau se nad něj naklonil a vzal ho za ruku. Uchopil ji pouze zlehka, ale na tom nesešlo.

V Jabariho popálených prstech vybuchla bolest. Nebyl schopen vydat hlásku ani vzdorovat, a tak jen zíral škvírami mezi víčky na zjizvenou, ustaranou tvář svého přítele a horečně se modlil, ať Tau rozezná dost velkou část jeho očí, aby si všiml, že je při vědomí. Jenže Tau si ničeho nevšiml – pořád držel Jabariho za ruku – a Jabari, zoufale prahnoucí po sebemenší úlevě, hledal útočiště ve svých ostatních smyslech. Z Taua cítil vydělanou kůži, bronz a zeminu, pokoušel se z těch povědomých vůní čerpat útěchu, ale jeho agonie nenechávala prostor ničemu dalšímu než sobě samotné.

„Chci, abys věděl, žeš to dokázal,“ řekl Tau. „Stal ses mužem, jakým jsi chtěl vždycky být. K tomu, abys byl ingonyamou, nepotřebuješ krev vyššího šlechtice. Stačí mít jejich ducha, jejich kuráž.“

Slyšel, jak se Tauovi sevřelo hrdlo, a tohle taky bolelo.

„Nehledě na to, co bude dál, Jabari, postarám se, aby si tě Omehijci pamatovali.“

Chvíli bylo ticho. Ačkoli měl kvůli bylinám pomalou, malátnou mysl, Jabari ve své hlavě křičel. Popáleniny mu nedávaly na vybranou.

„Všechno mohlo být jinak, ni? Nebýt zkoušek...,“ zašeptal Tau. „Připadá mi, jako by to bylo před tisícem životů. Chtěl jsem se jen dívat, jak složíš zkoušku do vojska, ale copak se tenhle svět někdy staral o to, co chce prostý člověk?“

Jabari na ten den nikdy nezapomene. Tau při rozcvičce šermoval s tím rozmazleným spratkem Kagisem a zkrvavil toho pitomce před předsedou Rady Ochránců Abasim Odilim. Byl tak pošetilý, že zranil nižšího šlechtice. Odili si umínil, že prostý muž musí za tu urážku pykat, a poručil Kellanu Okarovi, ať ho jaksepatří usadí.

Aren nehodlal dovolit, aby se jeho syn střetl s novicem indlovů, který byl už tehdy živoucí legendou, a tak se s Kellanem Okarem utkal místo něj a přišel při tom o ruku. Byla to tragédie, ale Jabari stejně jako všichni ostatní chápal, že Kellan se pokoušel ušetřit Arenův život, a tím to mohlo skončit. Také by to tak skončilo, jenže Tau pozvedl meč, který jeho otec upustil, a namířil ho Kellanovi na záda.

Hlupák. Všude kolem byli prostí muži a nevolníci a všichni viděli, co Tau udělal. Vyhrožoval šlechtici a Abasi Odili to nemohl přehlížet. Předseda Rady Ochránců nechal zabít Tauova otce a pak zrušil přijímací zkoušky nových indlovů, čímž ohrozil stabilitu Keremu coby léna.

Během pouhých několika dychů přerostla osobní tragédie v katastrofu – a tím to zdaleka neskončilo. Při pochodu domů napadl Tau Lekana, obvinil Jabariho bratra, že může za Arenovu smrt, a už podruhé za jediný den přinutil své pány zakročit. Jabarimu to lámalo srdce, ale Taua mohl před následky jeho vlastních činů zachránit jediné tak, že ho pošle někam, kam na něj Lekan nedosáhne, a vyhostil tedy svého celoživotního kamaráda z Keremu.

Tauův hlas vytáhl Jabariho ze vzpomínek. „Zavraždili mi otce a já je chtěl přinutit, aby pykali. Chtěl jsem se přidat k vojsku, abych je mohl jednoho po druhém vyzvat na krevní souboj. Chtěl jsem je zabít a tohle byl jediný způsob, jak to udělat, aniž by šlechta popravila moji rodinu.“

Kdyby Jabari nevěděl, jak ten příběh končí, býval by přísahal, že poslouchá blábolení šilence.

„Myslel jsem, že bych se mohl stát tak dobrým bojovníkem, abych vyzval a porazil ingyonyamu, jako je Dejen Olujimi,“ pokračoval Tau. Jabari před sebou pořád viděl vojáka, který zabil Tauova otce, jako by se mu jeho obraz vypálil do mysli.

Dejen Olujimi býval spíš hora svalů než člověk. Dejen Olujimi býval jedním z nejlepších omehijských bojovníků. Býval.

„Tolik jsem zuřil,“ řekl Tau. „Před odchodem z léna jsem zašel za Lekanem.“

O tomhle Jabari nevěděl. Cítil, jak se mu zrychlil dech.

„Chtěl jsem mu říct, že až ho příště uvidím, zabiju ho za jeho roli v zavraždění mého otce.“

Jabariho bolest poprvé od probuzení ustoupila.

„Lekan šel po mně s nožem. To od něj mám tuhle jizvu,“ poznamenal Tau a zlehka si konečky prstů přešel po brázdě, která se mu táhla od nosu k líci. „Bojoval jsem s ním. Já... já jsem se bránil a... on zemřel.“

On zemřel. Tak to Tau nazval. On zemřel. Ta slova duněla Jabari-mu v hlavě jako válečný buben.

Když našli Lekanovo tělo pod schody, matka nebyla k utišení. Nešťastnou náhodou spadl, řekli jim. Uklouzl, protože toho moc vypil. Matka plakala a klela, nakonec se stáhla do sebe. Toho dne ztratila syna i kus své duše.

„Uprchl jsem do Kigambe, složil zkoušky ihashů a dostal se do šupiny Jayyeda Ayima,“ pokračoval Tau. „Měl jsem štěstí, a přesně jak jsi říkal, není lepší umqondisi než Jayyed.“

Jabari se modlil, aby mu Bohyně dala sílu zaškrtit prostého muže, jehož kdysi nazýval svým přítelem a s nímž jednal jako se sobě rovným. Jeho bratr nebyl dokonalý, ale to nikdo. Lekan jen potřeboval příležitost dospět, dorůst do svých povinností, ale Tau mu tu příležitost odepřel. Ukradl ho světu i jeho rodině.

„Svůj život jsem zasvětil výcviku. Umínil jsem si, že budu takovým bojovníkem, který by se domohl spravedlnosti za otcovu smrt. A než jsem spatřil Zuri ve Městě Citadel, na ničem jiném mi nezáleželo.“

Bolest se vrátila a lék v jeho těle na něj volal, nabízel mu slastné bezvědomí, jen ho přijmout. Ale Jabari dával přednost bolesti. Chtěl si poslechnout všechno, co má Tau na srdci.

„Ona mě zachránila, Jabari. Život, jaký jsem si vytyčil, nebyl k žití. Když jsem ji našel tady ve městě, zachránilo mě to.“

Tau jeho ruku pustil a Jabari za to děkoval Bohyni. Drásalo ho, že tu musí bezmocně ležet, zatímco ho konejší vrah jeho bratra.

„Právě tady jsem měl poprvé příležitost vypořádat se s Kellanem Okarem. Nechal jsem se zatáhnout do souboje na jednom malém náměstí. Chtěl jsem mu vyrvat vnitřnosti a myslel jsem si, že to dokážu,“ pronesl Tau. „Už jsem se naučil bojovat se dvěma meči a byl jsem dobrý, hodně dobrý.“ Pak se hořce zasmál. „Kellan mě porazil levou zadní,“ dodal.

Měl tě zabít, pomyslel si Jabari.

„Každou bdělou chvilku jsem věnoval svému výcviku. Stal jsem se nejsilnějším bojovníkem v Jižním isikolu ihashů, ale přesto jsem se s ním nemohl měřit. Zuri mě před ním musela zachránit a já musel utéct z města jako nevolník, který prchá před svým osudem.“

Taky nejsi nic lepšího než nevolník, souhlasil v duchu Jabari.

„Svůj život jsem zasvětil tomu, abych se stal bojovníkem, jakým jsem potřeboval být, ale nestačilo to,“ pokračoval Tau. „Musel jsem obětovat i svou duši. A tak jsem to udělal.“

Jabari nerozuměl. Počkal, až mu to Tau vysvětlí.

„To, co jsem objevil, je spíš prokletí než požehnání, ale je to tam. Čeká to na každého, kdo je dost pošetilý, aby po tom sáhl. Víš, všichni máme demony,“ řekl Tau. „A já jsem se ty své naučil využívat.“

Mluvil v hádankách.

„Moje šupina postoupila do Královny řže. Bylo to poprvé po dvaceti cyklech, co v ní měla soutěžit jednotka prostých mužů,“ pronesl Tau. „Moje šupina dokázala něco nepravděpodobného, Jabari, a já sám něco nemožného. Konečně jsem byl připravený na Kellana Okara – a pak jsem se dozvěděl, že královna Tsiora vyjednala tajnou mírovou dohodu s Xiddánci a ohrozila tak všechno, o co jsem usiloval.“

Zřejmě ho zneklidňovalo, kam svým vyprávěním směřuje. Neustále se vrtěl na židli, takže její nohy vrzaly na podlaze.

„Jayedova šupina bojovala dobře. Dostali jsme se do semifinále,“ pokračoval. „Postavili nás proti Kellanově šupině, tvojí šupině,

a najednou se mi naskytla první opravdová šance. Mohl jsem Kellana zabít při turnaji a nebylo by to nic víc než nešťastná nehoda.“

Židle zase zavržala.

„Tys mě tam viděl. Věděls, že jsem opustil své bratry v meči, jen abych se k němu dostal,“ řekl Tau. „Kvůli pomstě jsem odvrhl rodinu, kterou jsem našel v isikolu, a když jsem držel Okarův život ve svých rukou, zaváhal jsem. Nezabil jsem ho, když jsem měl šanci, a potom už ta šance byla pryč. Kellan Okar přežil a my vypadli z Královny řeže.“

To, co tehdy Tau udělal s Kellanem, Jabariho šokovalo. Byl toho názoru, že vyšší šlechtic je neporazitelný – a představa, že by chlapec, se kterým vyrůstal, mohl s inkokelim Osovy šupiny takhle zatočit, byla jednoduše nemyslitelná.

„Muži z mé šupiny mě nenáviděli a Zuri s Jayyedem se mi snažili vysvětlit, že Kellan za smrt mého otce nemohl, ale já je neposlouchal. Nebyl čas, aby mě přesvědčili. Xiddánci zahájili invazi.“

Jabari si to pamatoval. Jak té noci troubily válečné rohy.

„Nedávalo to smysl; mír byl tak blízko,“ konstatoval Tau. „Nedávalo to smysl, dokud jsem se nedozvěděl, že královská šlechta chystala puč a zradila královnu. Odmítali podřídít svou civilizaci těm, které považovali za divochy. A tak na Xiddánce potají zaútočili a nechali draka spálit desetitisíce jejich lidí na prach.“

Invaze neznamenalala, že Xiddánci zavrhlí mírovou dohodu. Byla to odplata za masakr, kterého jsme se dopustili na jejich ženách, mužích a dětech,“ prohlásil Tau.

Jabari nechtěl poslouchat, proč bezbozi udělali to, co udělali. Bylo mu to jedno. Té noci ztratil bratry v meči. Té noci umírali Omehijci.

„Při bitvě v Pěsti se Jayyed, Chinedu a většina mé šupiny odebrali k Bohyni,“ řekl Tau.

Totéž platilo pro Jabariho šupinu. Byli zmasakrováni.

„Xiddánci nás porazili na hlavu a my uprchli. Ustoupili jsme do Města Citadel v naději, že tam najdeme bezpečí. Ale místo toho jsme našli Odiliho a ostatní zrádce, jak se pokoušejí zavraždit královnu,“